

1 Νοεμβρίου 2024

Πατέρας Ηρωδίων (1904-1990)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Αρχιμανδρίτης Σεραφείμ Δημόπουλος

Εδώ και πολύ καιρό είχα ακούσει δια τον πατέρα Ήρωδίωνα. Τον θαυματουργό, τον διά Χριστόν σαλό της αγιορείτικης ερήμου της Καψάλας.

Από σκόρπιες πηγές περισυνέλεξα ολίγα πτωχά στοιχεία της ζωής του τα όποια προσφέρω εις τους ευσεβείς χριστιανούς διά να γνωρίζουν οτι και εις τους έσχατους αυτούς καιρούς, ο Θεός δεν μας εγκατέλειπε, αλλά μας έδωκεν ισχυρά στηρίγματα εις την γη και διαπύρους πρεσβευτάς εις τους ουρανούς.

Γεννήθηκε το 1904 εις την Ρουμανία εις την επαρχία Ορντάσεστ. Ο πατέρας του, λεγόταν Πέτρος Μαντούφ, η μητέρα του Ελένη, Ήταν πτωχοί αλλά τίμιοι άνθρωποι. Ο Πέτρος δούλευε στα χωράφια, έβοσκε τα λιγοστά του πρόβατα, έτρωγε δηλαδή το ψωμί του εν ιδρώτι του προσώπου του. Ο Θεός του χάρισε ένα γυιό, τόν Ιωάννη. Ηταν ένα αθώο και φιλότιμο παλληκάρι. Ψηλός, γεροδεμένος, με γαλανά φωτεινά μάτια. Βοηθούσε τον πατέρα του στα πρόβατα και καλλιεργούσαν μαζί τα χωράφια. Ο Ιωάννης είχε μια έντονη θρησκευτική φύσι. Ήταν φιλήρημος χαρακτήρας. Του άρεσε να άκούη ιστορίες για μεγάλους ερημίτες, που άσκήτευαν στα σπήλαια και σε μικρές καλύβες που έφτιαχναν από κορμούς δένδρων στα Καρπάθια όρη και η καρδιά του καιγόταν να τους μιμηθή. Του έλεγαν οι γεροντότεροι ότι εις την Ελλάδα υπάρχει ένα όρος, ωσάν ένας νομός εις τον όποιο υπάρχουν μόνο μοναστήρια, σκήτες και φτωχικές καλύβες πού έδω και χίλια χρόνια περίπου ζούν μόνο ασκητάδες. Ο πρώτος ερημίτης του αγίου Όρους, λεγόταν Πέτρος. Ήταν στρατηγός και φίλος του αυτοκράτορα του Βυζαντίου Νικηφόρου Φωκα. Ο ερημίτης Πέτρος ζούσε ασκητικά σε μια σπηλιά και πολύ βασάνιζε το σώμα του. Πολύ τον ταλαιπωρούσαν οι δαίμονες.

Η Μητέρα του Θεού, του παρουσιάστηκε σ' ένα όραμα γεμάτο φως και του είπε.

Έχε υπομονή στις παγίδες και τα βέλη του εχθρού εκλεκτέ μου. Το όρος αυτό είναι δικό μου. Το έζητησα από τον Υιό μου, και αυτός μου το έδωσε. Εδώ θα έρχονται να κατοικούν όσοι θέλουν να αφιερωθούν εις τον Θεό. Όσο ζουν θα έχουν την προστασία μου. Θα τους τρέφω και θα τους συντηρώ. Δεν θα τους λείψη τίποτε. Και όταν φύγουν από τον κόσμο αυτό, θα τους δωρήσω την βασιλεία του Θεού. Θα το κάμω γνωστό και ένδοξο σ' όλον τον κόσμο. Βασιλιάδες και άρχοντες θα έρχονται εδώ να προσκυνούν. Γυναίκα δεν θα πατήση το πόδι της εδώ. Μόνον εγώ θα βασιλεύω, κανένας βασιλιάς ή άρχοντας θα βασίλευσει εδώ.

Η καρδιά του Ιωάννη σκίρτησε. Άραγε πώς εγώ θα τα καταφέρω να πάω στο Άγιον Όρος; Με τί μέσον; Με τί τρόπο; Δεν θα με αναζητήσουν οι γονείς μου; Δεν θα με εύρουν; Όμως ο Ιωάννης το αποφάσισε. Φεύγει λοιπόν από το σπίτι του, έρχεται στη Μαύρη Θάλασσα, ευρίσκει ένα πλοίο, και με την βοήθεια του Θεού, έρχεται εις το Άγιον Όρος. Όμως θέλει να ιδή, να μελετήσει, να κατανόηση την ζωή εδώ. Έτσι γίνεται εργάτης στη Μονή Καρακάλου. Δουλεύει στους λαχανόκηπους, στις εληές. Σε κάθε εργασία. Πάντα πρόθυμος, πάντα γελαστός, πάντα χαρούμενος. Αυτή ή χαρά είναι το χαρακτηριστικό του και τον συνοδεύει σ' όλη του τη ζωή. Έπειτα αποφασίζει να συναριθμηθή σε μια μοναχική συνοδεία, Πρώτα άσκητεύει στο μοναστήρι του Αγίου Διονυσίου. Τι τον είλκυσε εδώ; Το αυστηρό τυπικό, οί ζηλωτές άσκητάδες και τα λείψανα των Αγίων. Εδώ σώζεται, πολύτιμος θησαυρός, το δεξιό χέρι του Ιωάννου του Προδρόμου. Το χέρι με το όποιο εβάπτισε τον Κύριο μας Ιησού Χριστό. Όμως ο Ιωάννης θέλει να γνωρίση και να ζήση και σε άλλες μοναχικές παλαιίστρες. Έτσι αφήνει το αγιασμένο αυτό μοναστήρι, κι έρχεται στο μοναστήρι του Φιλόθεου.

Εδώ μένει αρκετό καιρό. Γυμνάζεται στους πνευματικούς πολέμους. Δέχεται τα βέλη του εχθρού και απαντάει ωσάν γενναίος στρατιώτης. Η καρδιά του γίνεται ένα πεδίο βολής. Ένα αναπεπταμένο πεδίο μάχης. Από τη μια μεριά οί δαίμονες. Τον πολεμούν με όλη τους την δύναμη, με όλο τους το μίσος. Και από την άλλη ό ηρωικός αγωνιστής. Δεν πολεμάει τον εχθρό με ορατά όπλα. Ο πόλεμος δεν είναι ορατός. Είναι άορατος. Τον πολεμάει με πνευματικά όπλα. Νηστεία, υπομονή, σιωπή, ταπείνωσι, αγρυπνία, μελέτη του λόγου του Θεού. Αλλά ιδιαίτερα τον πολεμάει με την προσευχή. Διά τον μοναχό ή προσευχή είναι το πρώτο του θέμα. Έάν έπιτύχη είς την προσευχή επέτυχεν είς τους στόχους τους. Έάν από τύχη είς την προσευχή, έχει κάμει μεγάλα ρήγματα ό εχθρός είς το κάστρο της ψυχής του, και πρέπει να βιασθή για να κερδίση το χαμένο έδαφος. Εδώ είς το Άγιον Όρος οι μοναχοί προσεύχονται με μια άπλή προσευχή, πού έγινε αληθινή επιστήμη. Προσεύχονται με την προσευχή «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησον ημάς». Ο Μακάριος ο Αιγύπτιος ρώτησε τον άγγελο. «Πώς πρέπει εμείς οι μοναχοί να προσευχώμεθα;». Και ο άγγελος του απάντησε: «Έάν ό μοναχός είναι γραμματοφόρος, να διαβάζη το

ψαλτήριον. Εάν είναι αγράμματος, να λέγη την απλή προσευχή, Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον ήμας». Όμως πολλοί γραμματοφόροι προτιμούν να προσεύχωνται με την απλή αυτή προσευχή, παρά με το Ψαλτήριον.

Ο μοναχός όλο τον χρόνο της ζωής του, λέγει αυτή την ευχή. Αυτή η προσευχή ομοιάζει με την ήσυχη απαλή βροχή. Η ήσυχη βροχή ποτίζει σιγά σιγά την γη και η γη καρποφορεί. Η καταρρακτώδης βροχή δεν βοηθάει την γη να καρποφορήσει. Παρασύρει το χώμα, την λίπανση, τους σπόρους.

Άλλο παράδειγμα. Όταν το ζεστό νερό κυκλοφορεί εις τα σώματα του καλοριφέρ πάντοτε, όλο το δωμάτιο θερμαίνεται. Εάν το ζεστό νερό σταματήσει να κυκλοφορεί εις το καλοριφέρ, όλο το δωμάτιο ψύχεται. Όταν εις την καρδιά κυκλοφορεί πάντοτε το γλυκύτατο όνομα του Ιησού Χριστού, η καρδιά θερμαίνεται με θεία θερμότητα, και διά της καρδιάς, κάθε κύτταρο, κάθε μέλος του σώματος θερμαίνεται, εξαγνίζεται από κάθε ρυπαρό λογισμό, από λογισμούς μίσους, μνησικακίας, εκδικήσεως, φθόνου, ζηλοφθονίας, υπερηφάνειας, οίησης, αλαζονείας, φιλοδοξίας, φιλοπρωτείας, κοιλιοδοουλίας, πολυφαγίας, καλοφαγίας, φιλυπνίας, ραθυμίας, ακηδίας, σκνηρίας, περιέργειας, πολυπραγμοσύνης, θλίψεως, μελαγχολίας, ταραχής, νευρικότητος, ανυπομονησίας και κάθε πάθους μικρού ή μεγάλου. Όμως εσκέφθη ο ασκητής μας ότι εδώ εις το μοναστήρι με τους τόσους θορύβους, δεν μπορεί η ψυχή να καλλιεργήσει την καρδιακή προσευχή, διά τούτο δε ανεχώρησε από το μοναστήρι και ήλθεν εις την έρημον της Καψάλας, εις την οποία πολλοί μοναχοί και πολλοί Ρουμάνοι ζούσαν ήσυχαστικόν βίον, με απόλυτη σιωπή, απομόνωση, νηστεία, είχαν δε και πρόσφορους περιστάσεις διά την νοερά ή καρδιακή προσευχή. Με πολύ προσοχή κατεσκόπευσε τα καλύβια, τις σκήτες, τις μικρές συνοδείες και η ψυχή του αναπαύτηκε σε ένα κελλί πολύ απομονωμένο, του Αγίου Δημητρίου, απέχει σαράντα λεπτά από το δρόμο. Ήταν δε παντελώς έρημο, ακατοίκητο, μισοερειπωμένο. Τα παράθυρα κατεστραμμένα, οι πόρτες επίσης, οι λαμαρίνες επίσης. Όταν φυσούσε άνεμος, σφύριζε μέσα στο κελλί, όταν χιόνιζε, το κελλί ήταν πάντα χιονισμένο μέσα. Ο π. Παΐσιος γνωρίζοντας την κατάσταση του κελλιού του, του έστειλε τρεις υποτακτικούς του, να του τό διορθώσουν.

Εκεί έζησε σαράντα ολόκληρα χρόνια. Μόνος. Μονώτατος. Έρημος. Απλησίαστος ερημίτης. Δεν περιποιόταν καθόλου τον εαυτό του. Ποτέ του δεν πλύθηκε, Ποτέ του δεν φρόντισε να εύρη ένα καλό ρούχο. Δεν έπαιρνε καμιά μέριμνα διά τροφή. Πατέρες από τα γειτονικά κελλιά, Έλληνες και Ρουμάνοι, του άφηναν ευλογίες, και με αυτές συνετηρείτο.

Σαράντα χρόνια μελέτης του Θεού.

Σαράντα χρόνια καρδιακής προσευχής.

Σαράντα χρόνια πάλευε με τα στοιχεία της φύσεως και με τους δαίμονας.

Από έγκλειστος και ήσυχαστής έγινε κατά Θεόν σαλός. Κατά Θεόν τρελλός. Παλαβός, θεοπάλαβος. Έλεγε του κόσμου τις τρέλλες, ασυναρτησίες, έκαμε τρελλές χειρονομίες. Δεν ήταν ευγενής. Στους περίεργους πολύ απότομος. Όταν τους έδιωχνε και δεν φεύγανε, τους περιποιόταν με βρισίδι.

Τα τελευταία χρόνια της ζωής του, κατάλαβαν τί θησαυρός ήταν. Τί θησαυρό έκρυβε. Τί διορατικά και προφητικά χαρίσματα έκρυβε και πολλοί τον έπεσκέπτοντο και αυτός έκαμε συγκατάβασι και τους δεχόταν.

Αναφέρει ένας. Αγοράσαμε μακαρόνια, μπισκότα, αχλάδια, ροδάκινα, ντομάτες και πήγαμε να τον δούμε.

Μας δέχτηκε. «Ω, ευχαριστώ καλοί πατέρες. Ευχαριστώ πολύ». Του δώσαμε τα δώρα μας. Κόβει τα μπισκότα μικρά μικρά κομματάκια και τα πετάει εις τον αέρα. «Να φάνε τα πουλάκια». Έπειτα, κομματιάζει τα μακαρόνια και τα πετάει σ' όλες τις κατευθύνσεις. Έπειτα, παίρνει τα αχλάδια, τα ροδάκινα, τις ντομάτες και τις πετούσε στους τοίχους του κελλιού του. «Τα χρειαστήκαμε», έλεγαν.

Μέσα, δε το κελλί του, μή χειρότερα. Στους τοίχους χυμένοι καφέδες, πορτοκαλάδες. Στο δάπεδο σε ύφος τριάντα εκατοστών, πεταμένα κουτιά κονσέρβας όλων των ειδών, φυάλες από πορτοκαλάδες, πόματα, και σκουπίδια πολλών ειδών.

Και οι σύντροφοι του να ζουν ειρηνικά και να κυκλοφορούν ελεύθερα, άφοβα. Σαύρες, σαμιαμίθια, κατσαρίδες, μύγες, ποντίκια. Όλων των ειδών και όλων των μεγεθών.

Και ο καλός μας Ηρωδίων να κινήται και να ζη μ'αυτά ο μονασμένος και συμφιλιωμένος.

Είχε το διορατικό χάρισμα. «Εσύ, είσαι από την Κέρκυρα», λέγει σε έναν.

«Εσύ να πας στη Συκιά», λέγει σε άλλον. Σε ποια συκιά, διερωτώταν. Συκιά λέγανε το χωριό του.

Σαν τον Αδάμ, προτού αμαρτήσει είχε εξουσία εις τα στοιχεία της φύσεως, τα διέτασε και αυτά πειθαρχούσαν. Τον επεσκέφθη κάποτε ένας ευσεβής και συνομίλησαν πολύ ώρα στο κελλί. Όταν τελείωσε η συζήτηση και βγήκαν έξω, να

τον κατευοδώνω, τον βλέπει μελαγχολικό. Αιτία, ο συννεφιασμένος ουρανός. Το παρατηρεί αυτό ο πατέρας μας και του λέγει. «Σε βλέπω μελαγχολικό. Θέλεις να σκορπίσω τα σύννεφα;». Υψώνει τα μάτια του εις τους ουρανούς και δίδει διαταγή εις τα σύννεφα: «σκορπισθείτε». Τα σύννεφα σκορπίσθηκαν και φάνηκε ζεστός ο ήλιος. Ρωτάει πάλι. «Θέλεις να πω στη γη να φυτρώσουν λουλούδια;». «Όχι, όχι», λέγει τρομοκρατημένος.

Ένα απόγευμα, είχε βγει στον υποτυπώδη του κήπο δια να φύτευση κουκιά. Όμως φιλόβρεχε. Υψώνει τα βλέμματα εις τον ουρανό και λέγει: «Σταμάτα». Και η βροχή σταμάτησε. Όταν φύτεψε τα κουκιά, υψώνει τα μάτια εις τον ουρανό και λέγει: «Τώρα βρέξε». Και άρχισε να βρέχει.

Δεν τον είδαν ποτέ να μεταλάβη. Το συμβαίνει;

Ή άγγελος εξ ουρανού τού μετέδιδε την αγία κοινωνία, όπως συνέβαινε εις τους ερημίτες που κατοικούσαν εις τα βάθη της Αιγυπτιακής ερήμου, ή είχε δεχθεί την θεία Χάρι τόσο έντονα ώστε να μην έχη ανάγκη από την Χάρι που παρέχουν τα Μυστήρια.

Εις την σωματική διάπλασι ήταν εύσωμος, ευθυτενής, με ολίγα γένεια, τήδε κακείσε φυτρωμένα.

Είχε απαλά, φυσιολογικά και συμπαθητικά χαρακτηριστικά. Πάντοτε χαμογελαστός. Οι οφθαλμοί του ήσαν γαλανοί, μεγάλοι, λαμπεροί. Ολόκληρος έλαμπε. Πολλές φορές το πρόσωπο του φωτιζόταν από το θειο φως, και τότε δεν μπορούσες να τον ιδής κατά πρόσωπον.

Όταν παραγέρασε, τον πήρε ο πατήρ Μελέτιος, Ρουμανός κατά την φυλή, τον γηροκόμησε. Όταν δε εκοιμήθηκε ενΚυρίω την 12η Δεκεμβρίου 1990 τον έθαψε.

Ο πατήρ Μελέτιος τον έκαμε μεγαλόσχημο και του έδωκε το όνομα Ηρωδίων.

Ο άγιος Ηρωδίων, ήταν μαθητής του Παύλου. Πιστός μαθητής. Εχειροτονήθη πρεσβύτερος και επίσκοπος και διορίσθη επίσκοπος Νέων Πατρών. Ήταν ζηλωτής, δια τούτο και οι ειδωλολάτρες με τους Ιουδαίους αφού τον κατατυράνησαν, του απέκοψαν την κεφαλή.

Η ανακομιδή του λειψάνου του γέροντα Ηρωδίωνα έγινε επτά χρόνια αργότερα, η δε αγία του κάρα φυλάσσεται εις το κελλίον του πατρός Μελετίου.

Ο πατήρ Μελέτιος είναι σήμεραν υπεροδοηκοντούτης, μιμητής του γέροντα Ηρωδίωνα. Μιμείται και την σαλότητά του.

Ο Θεός δια πρεσβειών του Οσίου πατρός ημών Ηρωδίωνος, είθε να ελεήσει και την αμαρτωλή μας ψυχή και να μας αξιώση της επουρανίου του βασιλείας και των επουρανίων του αγαθών. ΑΜΗΝ.

Ένα νέο στοιχείο από τη ζωή του.

Τον επεσκέφθη ένας θεοσεβής και του έδωσε δύο εικονίδια. «Πάρτα για τα παιδιά σου». «Μα δεν έχω δύο παιδιά, ένα έχω», «Πάρτα, πάρτα».... Μετά ένα έτος, απέκτησε και δεύτερο παιδί